

волеието на „старитѣ“ не смѣятъ да си хвърлятъ даже оцапанитѣ гащи! . . . До такъва стѣпенъ е била строга семейната и общественна дисциплина въ градецътъ *Елена*...

Апостолитѣ отърсили *Еленския* празъ отъ подплатенитѣ си емени и се върнали въ *Велико Търново*.

Дръново не прие „вѣрата на свободата“, защото вѣрваше само въ *парата*, а *Елена* съ ирония показва апостолу на лудницата вратата! . . .

„Еленчени и Дръновци сж „питомни диваци“ — писалъ *Левски* на Хр. *Иванова*.

На 30 априлъ прѣдъ търновската кантора на Иванъ Хаджи Димитровъ чакаше файтонъ. Изъ кантората излѣзе „нѣкой си“ младъ господинъ, раскошно облѣченъ по новата мода и съ челебийска осанка се расположи на файтона. Камшиктъ исплюшя, файтонътъ загърмя по неравния калдаръмъ и полѣта къмъ столицата на Митхадъ-Паша (Русе). На 1-й Май *Левски* пристигналъ въ гр. Русе и „кондисалъ“ въ къщата на *Стоилъ Ефенди* (Стоилъ Поповъ, чиновникъ при Митхадъ-Паша, редакторъ на вѣст. „Дунавъ“, и цензоръ на български книги, що се печатехж въ областната печатница.

Въ лицето на елегантно облѣчения си гостенинъ *Стоилъ Ефенди* узналъ *Василъ Ивановъ*, синътъ на Гина Кунчева, сестренинъ на архимандритъ Хаджи Василъ — узналъ бившиятъ свой съученикъ отъ Карловското взаимно и класно училище — бившиятъ свой съмисленникъ на „юношеското волнодумство“.

Безъ забикалки, *Левски* разказалъ на *Стоилъ Ефенди* по каква работа ходи и защо е дошелъ въ Русчукъ. Стоилъ Ефенди изгубилъ и ума и дума. *Чоранчиевъ Ефенди*, директоръ на *Ислахането*, спасилъ колегата си Стоилъ Ефенди: Приели (божемъ) да бжджтъ почетни членове на комитета; дали му *нѣколко лири* и го помолили по-скоро да напустне градътъ Русе.

Прѣзъ „заднитѣ врата“, *Левски* посѣтилъ *баба Тонка*